

Fehér Lászlóné Rókay Gabriella

(Békéscsaba, 1927. június 25. – Budapest, 2022. április 9.)

Csak azért az egyetlen napért
érdemes volt megszületnem,
amikor szeretni tudtam,
és szeretnek-e, nem kérdeztem.
Csak ennyi történt teljes életemben,
egyébkor szakadékba buktam.
Csak azért az egyetlen napért
érdemes volt megszületnem.
(Weöres: Üdvösség)

Magas, vékony alakja örömet és harmóniát sugároz minden percben.
Szavaira - bármily csendesek is - figyelni kell, mert segítenek, bátorítanak.
Felejthetetlen nyomott hagyott kollégáiban, tanítványaiban, barátaiban, ismerőseiben.

Békéscsabáról érkezett az egykori Regnum Marianum diákjai közé, majd került a Zeneakadémiára Kadosa Pál osztályába, hogy zongorajátékával új utakat nyisson magának. Gyorsan kiderült azonban, hogy nem a koncerttermek világa, hanem a legnemesebb feladat vár rá: a zenetanítás. Így lett a főiskola elvégzése után a fővárosi 5.sz. körzet (1952 – 1968), majd a 7. kerületi állami zeneiskola zongoratanára, vezetőhelyettese (1968 – 1974), s lett iskolánk tantestületének igazgatója egy válságos időben (1974 – 1982). Majd elvégezve a küldetést boldog zenetanárként tevékenykedett tovább a zenéért és a gyerekekért (1974 – 1997).

Munkájának eredményei nemcsak zeneiskolánkat, hanem a magyar alapfokú hangszeres zeneoktatást is gazdagítják. Az ő kezdeményezésére vezették be néhány fafúvós és a rézfúvós hangszerek oktatását. Irányítása alatt költöztünk el eredeti otthonunkból, az Andrássy út 40. alól - ideiglenesen - a Városligeti fasor 6. sz. alatti villába. Vezetésével a tantestület megerősödött, sok fiatal kolléga kezdte meg akkor munkáját: többek között Pallagi Judit, Gede Éva, Szakály Ágnes, †Kovács Kálmánné (Babszi), de e sorok írója is, épp negyven évvel ezelőtt. Tanítványai jelentették talán a legnagyobb örömforrást számára. Hazai és nemzetközi hírnevet szerzett, a különböző életpályákon helytálló és kivételes teljesítményt nyújtó egykori tanítványait mindvégig figyelemmel kísérte, együtt örülve sikereiknek, vagy átsegítve őket kudarcaikon.

E néhány életrajzi adat keveset mutat meg abból a lenyomatból, amelyet munkájával itt hagyott nekünk. Egyenes tartása, az értékekhez való megingathatatlan ragaszkodása, tévedhetetlen ítélete, mérce mindannyiunknak. Soha nem volt egy rossz szava sem, mégis mindenki tudta, érezte, ha Gabi néni elégedetlen volt a teljesítményével. Értéket őrzött és értékeket teremtett - azzal a szerénységgel, ami csak a legnagyobbak sajátja.

S most, hogy eljött a végső búcsú nehéz terhe, sohasem feledve Őt, szívünkbe zárjuk emlékeinket, hogy irányt adjanak szavainknak és tetteinknek a jövőben is, a találkozásig.

Magyar Margit, igazgató